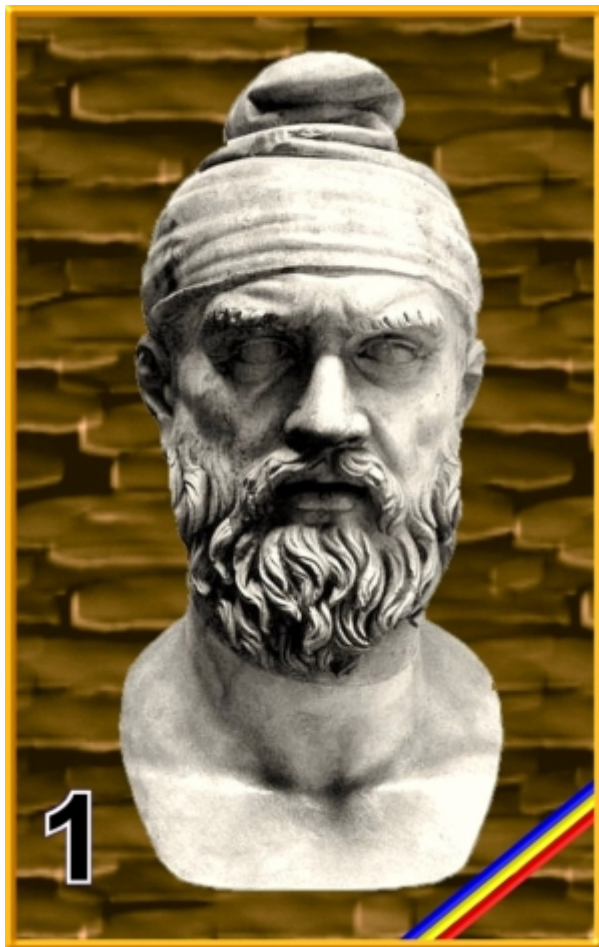

Regatul Daco-Românilor (1)

Cercetător drd. Gabriel Ungureanu

Duminică, 30 Martie 2014 19:48

Definiție incompletă și limitată

Poporul dacoromân este o ființă socială, distinctă între națiuni, larg cuprinzătoare a cele ce sunt și care, fiind natural omniprezent în istoria inteligentă a lumii, participă direct la evoluția necesară. Având o statură filosofică universală, pozitivă și echilibrată, se dovedește a fi perfect adaptat cerințelor pragmatice ale vieții moderne însă este și dotat cu geniul inteligenței scipitoare pentru viitor. Efectele și valoarea acestui popor în istoria umanității se pot proba și prin aportul consistent de răspunsuri geniale ale fiilor săi date la testele Marelui Creator ce își cercetează câteodată Creația în Planul uman. Are ca antecesorii pe Marii Pelasgi ai începuturilor și ulterior pe Nobilii Traco-Daco-Geți ai antichității. Ne cutremură sufletele cu respectul începuturilor, marele nostru savant Nicolae Densușianu (1846 – 1911), atunci când traduce cu precizie din elină afirmația lui Eschil (525-456 î.e.n) pe care acesta o citește la rândul său din limba pelasgă: „*Eu sunt Pelasg, fiul lui Palaechton, născut din Terra (Gaea),*

domnul acestei țări, și, după mine, regele său, s-a numit, cu drept cuvânt, Gintea Pelasgilor, ce stăpânește acest pământ.” „*Pelasgii, scrie la rândul său și anticul Dionysiu din Halicarnas, și-au primit numele de la Pelasg, fiul Niobei*” (Adrian Botez, A.S.). Cel mai mare filosof antic al umanității Platon în lucrarea Timaios ne explică cine era zeița Niobe. Ea este Mama Neamului Omenesc și Zeiță Primordială fiind prima iubită și soție a lui Zeus stăpânul zeilor. Aceste lucruri fiind spuse și repetate de antici în texte istorice și filosofice, literare, în tragedii, poezii etc. (Homer, Eschil, Sofocle, Bachilide, Pindar, Sappho, Calimah, Ovidiu) se observă și din Cosmos că avem o descendență hierogamică la fel de nobilă cu a grecilor sau latinilor (aviz cortorariilor asiatici cu gloaba de dârlog și cu tăgârța în spate care ne contestă identitatea).

Sinteza produsă de cucerirea romană a Daciei (106-270 e.n) este ultimul act al identității noastre istorice într-adevăr, definitiv și cu voia Marelui Creator pentru totdeauna. În secolele V , VI, e.n. apare și limba protoromână ca element central al etnogenezei dacoromâne ce punctează încheierea acestui proces identitar traversând secolele ca o dovadă de netăgăduit pentru eternitate a ce suntem și mai ales cine suntem. În legătură cu această devenire putem să aducem dovezile pe care ni le prezintă doi mari istorici ai aceluia timp: Theofilact din Simocatta (570-640) descrie întâmplarea care evidențiază apariția limbii protoromâne în lucrarea „Istoriile”. Astfel aflăm că în timpul unui marș de noapte al armatei bizantine condusă de Comentiolus, unul dintre soldați a observat cum stătea să cadă un sac cu provizii aflat pe un catâr. Vrând să-și atenționeze camaradul, a strigat „în limba băștinașă”: torna, torna! (adică să întoarcă sacul pe catâr). Peste încă două secole și Teofan Spovednicul (752-817) în „Cronographia” sa povestește aceeași întâmplare. Anume că, soldatul văzuse povara catârului căzând și rostește „în limba părintească” torna, torna, fratre! (adică fratele să se întoarcă după sacul căzut). Limba română deja apăruse și bucura cu armonia ei sufletele trăitorilor dacoromâni.

Acest grai omenesc cu descendență și ascendență ancestrală, este plin de iubire pentru oameni, natură și pentru Slava lui Dumnezeu (Dominus Deus-Zeul Stăpânitor, lb. lat.); inițial limba română se originează din limba latină iar mai apoi coboară din așa zisa latina vulgaris care de fapt, era latina vorbită de țărani de pe tot cuprinsul Daciei Latine.

Așa cum spune poetul: „*Limba noastră-i limbă sfântă, Limba vechilor cazanii, Care-o plâng și care-o cântă, Pe la vatra lor, țărani*”. Câteva cuvinte dacice, exemple luate la întâmplare vin să arate că vorbirea dacilor nu a dispărut nici astăzi: viscol, zăr, zimbru, brusture, vatră, urdă, țarină, țarc, țap, strungă, strugure, pârâu, prunc, pânză, murg, moș, mugure, măceș, gorun, genune, doină, custură, copil, copac, ciocârlie, brad, balaur, baligă, aprig, Abrud, etc.etc.etc. Vi se par plăcute? Vi se par cunoscute? Sunt ale noastre! 100% și le purtăm în inimă și minte pe mai departe, pentru totdeauna! Cum credeți că o să abandonăm limba noastră sfântă înființată aici în urmă cu 30 de secole! (Sunt unii cetățeni români cărora această limbă nu le face plăcere astăzi, nu-i nimic, să schimbe cu telecomanda pe cea care le face plăcere!!!, dar credem că acești oameni au un conflict psihologic interior care îi va duce în final la balamuc).

Poporul român are caracteristica nativă a unui comportament de blândețe și empatie față de celălalt, de iubire de oameni și înțelepciune, de muncă, creație și construcție și nu în ultimul rând de respect pentru celelalte neamuri. Este un popor natural autorganizat, armonizat între vecini și de cuvânt.

Ca organizare politică și religioasă se distinge în istoria lumii dintotdeauna prin Credița Sa în Dumnezeu și Rege (Nihil Sine Deo), mărturisită dar și demonstrată de mii de ani în continuu, prin

fapte eroice. Adică așa cum ar spune Hermes Trismegistul (Cel de Trei ori Mare): „Ce este sus, este și jos”. Deci concluzia care se desprinde este că urmăm credințele pe care le-am avut acolo sus, de unde venim. Din dorința de a lupta pentru emanciparea națională Miron Costin afirmase: „De la Râm ne tragem!” adică dorea să afirme că la Roma este originea noastră. Cu privire la această chestiune și B. P. Hașdeu și N. Iorga au sesizat eroarea patriotică a acestuia, preluată mai apoi și de Școala Ardeleană și au tras semnalul de alarmă: „Nu distrugeți istoria acestui popor” spuneau ei. Esența poporului nostru este aici. (Arcul Carpato-Danubiano-Pontic - n.a). Putem spune astăzi că ne tragem și de la „Râm” tot așa cum prin părinții latini (Virgiliu , Enea, Eneida) curge în vinele noastre și sângele strămoșilor troieni. (Dar puțin, tare puțin, procente mici și doar la unii - n.a.). Totuși Noi, Daco/Românii suntem originari de aici din Spațiul Pelasg: Carpato-Danubiano-Pontic, esența noastră sufletească vitală, autentică, este aici în Hiperborea. O altă mică problemă apare cu faptul dovedit științific, că romanii nu au cucerit și administrat nici douăzeci la sută din teritoriul Daciei. Nici nu aveau cum să facă asta vreodată. Mica lor aventură militară s-a sfârșit în 271 e.n. când după ce au furat aurul de la Alburnus Maior adică Roșia Montană și sarea de la Potaisa (Turda), precum și alte metale și minerale au declanșat ce a ce s-a numit retragerea Aureliană. Ce convenabil, acum puteau să abandoneze această țară, își făcuseră plinul. Jefuiseră totul până la ultimul gram de aur sau argint. Nu mai merita să lupte pentru Dacia și cetățenii ei. Cortorarii migratori nu aveau decât să vină, nu vor mai găsi nimic. Exceptând praful de pe tolbă. „Există date istorice care dezvăluie faptul că, pe întreaga perioadă a ocupației romane, nu mai puțin de 500 tone de aur și 950 tone de argint au părăsit Dacia pentru a consolida economic Imperiul Roman”. (a se citi că romanii au luat-o la sănătoasa cu tot cu administrația lor de frica cortorariilor care se apropiiau). Și scrie despre apariția distișilor vizitatori marele nostru boier Vasile Alecsandri în poezia Sentinela Română: *„Iată oardele avane,/ Iată limbile dușmane/ De gepizi și de bulgari,/ De lombarzi și de avari!/ Vin și hunii, vin și goții,/ Vin potop, potop cu toții/ Pe cai iuți ca rândunele,/ Fără frâie, fără șele,/ Cai sirepi ce fug ca vântul/ De cutremură pământul!/ Mulți sunt ca nisipul mării,/ Mulți ca ghearele muștrării/ Într-un suflet păcătos,/ Într-un cuget sângeros!”*. (Dacii liberi au rămas, demni fără frică în fața puhoaielor de cortorari care sărau carnea pe spinarea calului sub șaua de lemn și se fugăreau unii pe alții prin toate țările „leuropei”. Când se se mai opreau din plimbare cortorarii creștau caii la crupă și le sugau sângele. Un mod grozav de eficient de a-și pregăti masa, plescăiau din limbă și se aplecau la burta calului să-i bea sângele așa de nobili ce erau).

Suntem europeni get beget de la începuturi sau mai bine spus hiperboreeni cu toată ființa noastră, aici ne-au născut mamele noastre încă de la începuturi, aici rămânem și de aici vom continua Existența dulce sau amară pentru eternitate. Nu trebuie să demonstrăm nimic nimănui, pentru simplul motiv că noi am început totul Aici în arcu Munților Albaștri (Carpații, locul tribului Carp n.a) veniți din pământul mamei Gee și tot noi suntem cei care venim de sus din Ființa de Lumină (aviz cortorariilor asiatici cu gloaba de dârlog și tăgârța în spate, care se rugau la lemne cioplite, la boscheți și la frunze și se aruncau la pământ plângând când tuna sau fulgera). Adică noi dacoromânii avem o ascendență hierogamică. Ne-am născut din contopirea cerului cu pământul.

Fragmente din începuturi

A fost odată o țară care se numea Dacia. Aceasta era așezată pe atunci ca și acum între fluviul Dunării (Danubius- zeul fluviu, cum îl numeau strămoșii latini sau Istru cum îi spuneau mai spuneau grecii) și o mare întindere de apă sărată numită Mare Schythicum sau Pontus Euxinus pe latinește.

Denumirea de Marea cea Mare (Megali thalassa, grecește.) cum a fost prezentată mai târziu de către bizantini, și-a preschimbat numele mai apoi în Marea Neagră (Karadeniz, turcește.) pentru că tare se mai întuneca atunci când furtunile din răsărit îi atingeau luciul apei. Se mai găsea așezată această țară și între râurile de hotar, Tisa la nord (Tissus, Tisia, Pathissus lat. după Plinius cel Bătrân), și băștinul Nistru la est (Tiras lat.). Acest teritoriu vast are în jurul munților, dealuri și câmpii cu holde mănoase întinse cât se vede cu ochii în zare, de la apus la răsărit și înapoi până spre munții cei albaștri. Acești munți erau vegheați de vârful Omu (Kogaionon) care era Muntele Sacru al Daciei (și totodată Olimpul preeleneic care vorbesc Hesiod și Homer). Toponimia acestui loc se pare că vine până la noi din vremuri străvechi. Se pare că noi pelasgo-traco-dacogetii am exportat și în sanscrită o seamă de cuvinte (ex. lb. sanscrită, mantras: Om mani padme hum). Pădurile seculare formau o linie naturală de apărare de lungul râurilor de hotar și nu era chiar o plăcere să te surprindă noaptea prin acele locuri pline de animale sălbatice, fără o invitație clară și oficială din partea proprietarilor acestei țări.

Primii locuitori ai acestor locuri binecuvântate de Cel de Sus se numeau daci. După cum ne spune Herodot supranumit și părintele istoriei aceștia „erau cei mai viteji și mai drepți dintre traci” fiind totodată și „neamul cel mai numeros după inzi”. Ei trăiau alături de geți (get înseamnă vechi, bătrân), și de alte 30 de triburi întinse pe tot cuprinsul țării cu care se înfrățeau în bună pace și împreună făceau parte din același mare neam al tracilor. După o altă definiție mai recentă și controversată ei, dacii erau: „Daci m. pl. popor de origină tracă, așezat mai ales în Oltenia, Transilvania și Banat. Dacii erau bărboși și necurați, dar viteji și războinici. După lupte înverșunate, ei adoptară limba și cultura romană și, astfel altoiți deteră naștere unui neam nou, poporului român.”[1]

Dacii nu erau deloc necurați și bărboși așa cum arată acest lingvist. Îmbrăcămintea dacilor era din lână moale și albă, din in sau cânepă. În mare se aseamăna cu portul tradițional actual din Banat, Maramureș, Oaș, Zona Sibiului, Parâng, Retezat, Oltenia, Bucovina etc. care precede portul tradițional (originar) dacic. Paleta cromatică a hainelor era la aceea vreme destul de estompată, sobră și exprima într-un fel seriozitate și asprime în cazul bărbaților, astfel culorile erau: alb, negru, maro, ocru, roșu, arată o litografie originală realizată de Friedrich Hottenroth în anul 1883 după izvoare istorice autentice și de încredere. Uzual aveau cămașă și ițari, brâu și căciulă iar în picioare purtau opinci. Iarna aveau îmbrăcămintă groasă croită din piei de oaie ori vită sau din animale sălbatice: urs, vulpe, lup, zimbriu, etc. Iarna purtau de asemenea nelipsita sarică de oaie așa chiar cum au și astăzi (și o poartă cu plăcere) toți ciobanii dacoromâni de la munte. Firesc, că la război puteau fi și prăfuiți și asudați de atâta călărit, bătălii, manevre sau istoviți de muncile războiului. Într-o campanie fulger de apărare a țării în care călăreau de la un capăt la altul al Daciei nu puteau să miroasă a levănțică ori a flori de câmp și să apară gătiți ca pentru petrecere. Nu este însă cazul dacilor luați ca popor să fie murdari. Cei care propagă asemenea „poante” nu știu nimic despre daci și vorbesc ca să nu adoarmă sau sunt dușmănoși la adresa noastră introducând intenționat informații mincinoase pentru a ne defăima și compromite la nivel istoric. De asemenea dacii nu au preluat nici o limbă latină pentru motivul că ei vorbeau latina ci au admis doar anumite elemente pe care le-au considerat ei mai potrivite. Și nici nu au preluat nici o cultură romană, aveau ei propria lor cultură care le ajungea cu asupra de măsură. (Așa că: foaie verde foi de fag, unde nu știu, nu mă bag! le-am transmite noi dacoromâniilor unor istorici amatori, bătători de câmpii). De asemenea se știe că tinerii aveau fața rasă până când intrau în rândul bărbaților luptători. Atunci pentru a-și accentua prestația unii își lăseau barbă. Dar unii bărbați purtau doar mustață iar alții nu purtau nici barbă nici mustață. Părul îl tăiau drept așa după cum se vede și în

sculpturile de pe Columnă.

Femeile și fetele aveau cămașa de pânză (ie), poale și o piesă țesută din lână, având motive mai simple sau mai complicate, care acopereau partea inferioară a trupului. Aceasta din urmă s-a numit în funcție de formă și de zonă: catrință, valnic, fotă, opreg. Portul femeiesc era completat cu găteala capului, unde se foloseau țesături și podoabe sub forma unor marame, năframe sau cununi. O caracteristică generală a portului femeilor dace consta în utilizarea albului ca fond, în țesăturile de in, cânepă și lână. După părerea mea umilă erau cele mai frumoase femei din lume. De ce? Deoarece după încheierea războiului dacoroman s-au înghesuit toate legiunile romanilor ca niște disperți să pună mâna pe femeile dace rămase în sate fără apărare. Așa au crezut ei că ele erau fără apărare, dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Grupuri mici de luptători, dacii liberi vegheau din pădurile întunecate, de necuprins și în scurt timp romanilor le-a pierit cheful de pețit și distracție prin sate după ce mulți dintre ei și-au lăsat oasele prin marginile de șanț ale drumurilor Daciei. Erau neînchipuit de frumoase femeile dacilor deoarece făceau parte din rasa divină Pelasgo-Geto-Dacă, dar nu era deloc de glumă în această privință (și după cum nu este nici astăzi). *„Acolo, la geți, femeia nu se face vinovată față de copiii vitregi, ci poartă de grijă celor lipsiți de mamă iar soția cu zestre nu ajunge stăpâna bărbatului și nici nu se încrede într-un amant chipeș. Zestrea cea mai de seamă este cinstea părinților și virtutea femeii pentru care legământul căsătoriei rămâne trainic; ea se teme de un alt bărbat. Păcatul se pedepsește cu moartea”*. Arăta despre comportamentul femeilor dace poetul Horațiu în volumul Ode făcând o aluzie evidentă la degradarea obiceiurilor matrimoniale din Roma.

Cu privire la căsătorie aflăm că *„...femeile de măritat nu sunt date bărbaților lor de către părinți ci în mod public sunt cumpărate spre a fi luate în căsătorie sau vândute. Se face într-un fel sau altul după cum sunt de frumoase sau de cinstite. Cele cinstite și frumoase au un preț bun. Pentru celelalte se caută cu bani cineva care să le ia de soție.”* ne spune Pompenius Mela în lucrarea sa „Descrierea Pământului”.

Poligamia era un fapt natural, traciile aveau mai multe soții, iată ce ne relatează „Menandru”: Așa suntem noi traciile, toți și mai ales geții. Mă mândresc că mă trag din neamul acestora din urmă: nu suntem din cale afară de cumpătați. Nici unul dintre noi nu i-a o singură femeie ci zece, unsprezece sau doisprezece și unii chiar și mai multe. Când se întâmplă să moară cineva care n-a avut decât patru cinci neveste, oamenii din partea locului spun: bietul de el n-a fost înșurat, n-a cunoscut iubirea”. Evident găsim acest obicei triangulat din generație în generație până astăzi la Târgul de pe Muntele Găina. Iată forța și adevărul tradiției chiar dacă astăzi feministele ar putea să condamne ferm aceste practici păgâne. Munceau pământul cu plugul de fier încă din sec. al III-lea, pe care cultivau orz, secară, linte, grâu și viță de vie. Dar disprețuiau profund această activitate agricolă. Mai degrabă ar fi mers bucuroși la război decât la arat. De asemenea creșteau vitele mari și mici (oi și capre) pe care le îmulțeau în turme mari. Creșteau de asemenea o rasă de cai mici și iuți cunoscuți în toată antichitatea. Caii dacilor au fost foarte renumiți în antichitate pentru rapiditatea lor. Poetul Ovidiu îi descrie ca fiind „rapidus” și „celer”.

Istoricul latin Vopiscus, care trăise în timpurile lui Constantin cel Mare, amintește de un cal luat de soldații romani din regiunile de dincoace de Istru, care nu era nici frumos, nici mare, dar care era în stare să facă pe zi câte 100 de mile (160,934 km.) și să continue astfel timp de 8-10 zile. Poetul Ovidiu, exilat în Pont, scrie despre geți și sarmați: *„Cea mai mare parte din popoarele acestea nu se*

tem de armele ostașilor romani. Ei au o deplină încredere în arcurile și în tolbele lor pline cu săgeți și în caii lor învățați să facă curse foarte lungi și să suporte timp îndelungat setea și foamea". În lunca Dunării se ocupau cu pescuitul folosind plasele pe care le atașau de plute și monoxile (erau un fel rudimentar de bărci făcute dintr-un trunchi de copac scobit prin cioplire și ardere). De necrezut, atunci când prindeau un somn sau un sturion îl trăgeau pe mal cu ajutorul a doi boi sau doi cai. „.....*Peștele e biruit de cele două animale, răpus și tras pe țărni*” ne relatează Claudius Aelianus în lucrarea sa „Despre animale”. Aceste cunoștințe de autoadministrare pe baza agriculturii ne apropie fără îndoială foarte mult și de rasa indoeuropeană arya (a ara). Arienii în afară de a face foarte bine război, știau să administreze economic un teritoriu, pe baza agriculturii intensive și extensive. Celelalte popoare nu prea știau și atunci furau sau încercau să cucerească prin război.

În sec I î.Chr s-au dezvoltat schimburile comerciale și cu lumea romană. Aduceau de la sud de Dunăre în special vinuri, obiecte de lux utilizate în gospodărie și podoabe. Dacii exportau animale vii pentru carne sau transport, miere, ceară, fructe, brânză, sare, metale, piei de animale salbatice. Vânătoarea zimbrilor și bourilor (care, apropo nu erau aceeași specie) aducea mari foloase economice în viața comunităților de oameni și se practica asiduu pe tot întinsul țării cu o măiestrie legendară. Nu în ultimul rând dacii cunoșteau albinăritul, meșteșug pe care îl practicau de a lungul și de latul țării îndulcindu-și hrana și folosind produsele micilor vietăți prietene pentru vindecări miraculoase.

- Va urma -

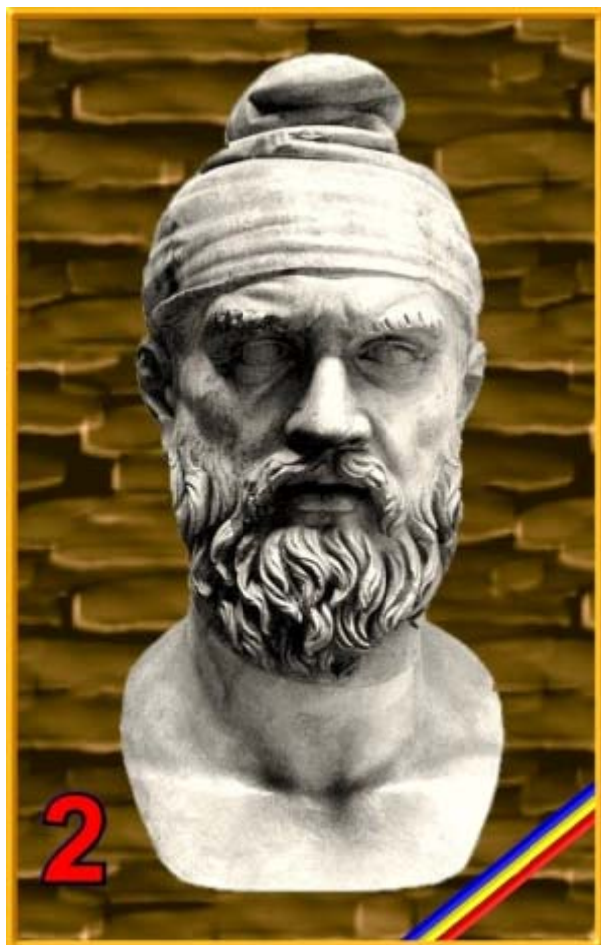
[1]L.Șăineanu, ed. a VI-a, 1929.

Regatul Daco-Românilor (2)

Cercetător drd. Gabriel Ungureanu

Joi, 10 Aprilie 2014 08:06

Încă din protoistorie, noi trăitorii acestui pământ știam deja să ne exprimăm ideile în scris (cca. 7000 de ani î.e.n.) încă de pe când la Sumer nici nu apăruse scrierea (cca. 6000 tablitele de la Djemet –Noar). Dovada este descoperită în excavațiile arheologice din cultura Turdaș Vincea (comuna Tărtăria) când s-au descoperit cele trei tăblițe de lut care datează cu un mileniu înainte de Sumer. (Bineînțeles că și cu dovada în mână am fost refuzați la demersul științific și oficial de recunoaștere. Albul este negru și negrul este alb pentru politicienii actuali). Surprinzător, mai târziu sacerdoții dacii nu și-au mai încredințat cunoașterea Divină, scrisului profan. Stiau ei ce știau și bine făceau că nu spuneau. Asta nu înseamnă că nu știau să scrie. Știau și încă foarte bine: „O carte veche de 1.000 de ani, „păstrată” la Budapesta, răstoarnă toate teoriile istorice despre cultura strămoșilor noștri. Dacii scriau de la dreapta la stânga, iar citirea se făcea de jos în sus.” arată cercetătorul Mircea Vâlcu Mehedinți în articolul său „Pagina de istorie-Alfabetul Dacic” menționând „CodexulRohonczi”. De la daci nu au rămas izvoare scrise în alfabetul dac, pentru ei dacii au dorit să fie așa. Totuși au existat și excepții. O cercetătoare dedicată pe nume Viorica

Enachiuc a descoperit că textele Codexului au fost redactate în secolele al XI-lea și al XII-lea, într-o limbă latină vulgară (daco-romană), cu caractere moștenite de la daci: „*Sunt semne care au aparținut alfabetului dacic, ce cuprindea aproximativ 150 de caractere, cu legăturile respective. Textele din Rohonczi au fost redactate în latina vulgară, dar într-un alfabet dacic, în care dominante sunt străvechile semne utilizate de indo-europeni în epoca bronzului*», spune aceasta. Codexul conține și versurile unui cântec de luptă, numit „*Jurământul tinerilor blaki*” (Daci), care a fost tălmăcit astfel: „*O viață, tăciunele Șarpelui, puternic veghetor./ Înșelator, să nu primești a te uni/ Cu prorocirile Șarpelui, anuale, pentru că lovit/ Vei fi/ Cântecul cetății aud îndelung/ Mergeți vioi, jurați pe caciulă, pe puternica caciulă!/ Să juri cu maturitate și cu convingere!/ Să fiu ție putere vie, trăiesc, în luptă să fiu!/ Alesul jurământ prețuiește șoimul tău, mergi cu jurământ puternic!*”

Dacii nu scriau ci memorau prin cântece legile de care aveau nevoie, după ce învățaseră asta de la agatârși (un trib străvechi precizat și evidențiat de Herodot la izvoarele Mureșului). „Întrucât ei au absorbit în masa poporului lor și rămășițele sciților și agatârșilor din ținuturile lor ei trebuie să fi avut și elementele unui simț artistic și mai ales practic moștenit de la aceștia din urmă” evidențiază D. Drăghicescu în lucrarea sa „Din Psihologia Poporului Român”. Totuși acolo unde li s-a părut important ne-au transmis prin veacuri, anumite informații prin intermediul grecilor și latinilor, arată istoricul antic Iordanes în Getica. Un exemplu ar fi Legile naturii scrise de Marele Preot Deceneu care au fost transcrise în latină și făcute publice. „*El Deceneu i-a învățat pe geți să trăiască conform legilor naturii; transcriind aceste legi ele se păstrează și astăzi sub numele de belagines.*” Sau o altă informație transmisă prin sursă indirectă este inscripția binecunoscută în limba latină descoperită pe un vas funerar la Sarmisegetusa Regia care arată filiația Regelui Decebal „Deceneus per Scorilo” adică Decebal fiul lui Scorilo. (aș dori să aflu pe unde erau inscripțiile lingvistice ale cortorariilor din acea vreme aflate în țara noastră, pe care copaci din pădure? Ce scria acolo?)

De asemenea vestigile noastre arheologice prezintă la fiecare pas cetăți zidite din piatră, temple geometrice construite din piatră și marmură. O civilizație arhitecturală splendidă clădită de marii arhitecți și meșteri daci, care erau prieteni cu piatra și cu lemnul încă de la facerea lumii, nici vorbă de „davele de pământ” întărite cu palisade de lemn pe care ni le tot bagă în cap obsesiv niște „cozi de topor” autohtone. Aceste dave de pământ erau construite temporar, doar pentru a fi folosite în scop militar de apărare rapidă și eficientă, ca un fel de cazemate antice în calea cohortelor dușmane care înaintau pe o direcție la un moment dat. Nu puteau dacii să se refere la ceva strălucitor construit din pământ. Putem aduce și o dovadă în acest sens. De exemplu orașul Deva care este capitala județului Hunedoara. Numele acestui oraș are cuvinte înrudite în latină dives,-itis însemnând strălucitor, bogat și diva - zeiță. În limba sanscrită deva înseamnă strălucitor, divin și este identic cu numele acestei așezări actuale din apropierea Sarmisegetusei. Concluzia: dacii nu construiau lucruri strălucitoare din pământ și noroi întărit cu lemne. Ca să ne înțelegem, prin comparație: la Sumer ori la Babilon au fost arse cărămizi din lut pentru a se realiza turnurile sau ziguratele (vezi turnul Babel) ori în toată Dacia era cunoscută din cele mai vechi timpuri construcția geometrică superioară cu piatră fasonată perfect și mortar de ciment. Acest aspect se poate observa cu ochiul liber ori unde te-ai plimba prin cetățile, templele și bisericile noastre de mai târziu. Încă ceva foarte important: dacii nu au locuit niciodată în corturi. Ei (comati-oamenii de rând) au avut case ca acelea pe care le puteți vedea astăzi la muzeele de etnografie și folclor. Doar Elita (tarabostes) locuiau în palatele și templele apărate de cetăți cu ziduri groase, perfect construite. (cortorarii, adică acei migratori care locuiau în corturi au sosit mai târziu cu gloaba de dârlog, cu tăgârța în spate, bolnavi și înspăimântați deoarece

erau fugăriți de alții; i-au rugat pe daci să îi lase să își așeze cortul în țarina lor, copii cortorari plângeau, femeile lor plângeau; dacii...,ce să le facă, i-au acceptat și i-au pofțit la terciul lor cu lapte. Așa au rămas pe aici și n-au mai plecat. Astăzi urmașii lor, mari falsificatori de istorie, „ne dau lecții” de mândrie, de noblețe, de democrație, și din „popor de ciobani” nu ne scot pe la toate congresele. Mulțumim domnilor nobili!. Mulțumim Roesler! Dar ce nu știți este că în vremurile adevărului, apelativul de cioban, păstor, semnifica nu paza oilor ci pe cea a conștiințelor. Marii Preoți getodaci erau reprezentați alegoric și ca păstori adică de îndrumători spirituali ai unei turme în sensul de comunitate. Și Iisus Cristos a avut grijă de mielușei, adică a fost reprezentat ca Păstor în sensul de a avea grijă de sufletul oamenilor, de popoare. „În parabola cu oaia rătăcită un păstor găsește o turmă întreagă în căutarea unei oi. Să știți domnilor nobili că asta se cheamă umanism moral creștin. Pentru că așa cum spune Petre Țuțea în Universul lui Cristos o celulă care mai palpită într-un muribund e mai valoroasă decât toate galaxiile posibile”. De aia ciobanii dacoromâni sunt printre cei mai înțelepți oameni din lume, pentru că au avut o grijă ancestrală de sufletele noastre și înainte și după, în creștinism. De aia fac și tranșumanță cu mioarele peste munți, dar voi nu știți ce e aia. Și nici nu o știți vreodată. De aia cea mai curată limbă română este în păstrarea lor, în munții albaștrii. De aia cele mai frumoase simțiri omenești le au în păstrare pentru totdeauna, ei ciobanii. Deci nu este nimic dezonorant în această ocupație a păstoritului deoarece prin comparație aurul sau banii (furați) nu sunt de mâncare. Brânza laptele și carnea sunt foarte bune de mâncat. Cu lâna oilor ne îmbrăcăm frumos. Una peste alta ne onorează calificativele dvs. de batjocură. Sunt „bune” pentru că ne disting fundamental pe unii de alții în modul de gândire.

În munții albaștri sau Munții Carpați (denumirea vine de la tribul dacilor carpi), se aflau păduri de nepătruns și vârfuri ce se ridicau până la cer, deasupra norilor. Acolo se găseau locurile sfinte de închinare ale acestor oameni către zeii care le călăuzeau viața. Cel mai important loc de sacralitate și comunicare cu Zeii era la Sarmisegetusa în sanctuarul binecunoscut al Soarelui de Andezit, un altul se afla pe muntele Kogaionon, un altul pe Ceahlău, precum și multe altele pe tot întinsul țării. Numele străbun pentru Masivul Ceahlău este Pion, sau Peon, cuvânt care provine din limba greacă și care, în traducere, ar însemna „casa stâlpului”. Se pare că și astăzi oamenii se simt atrași în mod nexeplicat de aceste vârfuri și locuri energetice. (O dovadă este vizitarea turistică cu o frecvență ridicată a acestor locuri aparent pustii, în comparație cu, comportamentul de evitare sistematică a cluburilor de „entertainment” din apropiere. De exemplu eu cu toate că am 47 de ani și 100 de kg „levitez”(urc) până la vf. Omu vara în cca. 2 h,iarna cca. 3h, fără să obosesc deloc.)

Religia (din lat.religio, religare - a lega) dacilor privea respectul și obediența către Zamolxis Zeul Suprem.lată ce ne spune titanul poeziei, Mihai Eminescu prin tehnica channeling (contact divin) și inspirație artistică divină în poezia „Rugăciunea unui dac”: Pe când nu era moarte, nimic nemuritor,/ Nici sâmburul luminii de viață dătător,/ Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna,/ Căci unul erau toate și totul era una;/ Pe când pământul, cerul, văzduhul, lumea toată/ Erau din rândul celor ce n-au fost niciodată,/ Pe-atunci erai Tu singur, încât mă-ntreb în sine-mi:/ Au cine-i zeul cărui plecăm a noastre inemi

Acesta era descris de antici ca fiind o ființă frumoasă, strălucitor, luminos, milos de oamenii bolnavi dar și cumplit la mânie. Din relatarile istoricilor se spune ca la început El locuia în Cer, dar apoi a venit din pământ, căci prin avatarul lui care se întrupa în Mare Preot, își facea apariția la gura unei peșteri o dată pe an și îi învăța pe oameni să se vindece de rănille căpătate în războaie cu ajutorul muzicii, al

ierburilor și al unei practici de medicină străveche astăzi uitată. Iată ce afirmă Platon despre aceste principii medicale practicate de daci: „Tot așa stau lucrurile Carmide, și cu acest descântec. Eu (Socrate) l-am învățat acolo în oaste, de la un medic trac, unul din ucenicii lui Zamolxis, despre care se zice că îi fac pe oameni nemuritori. Spunea tracul acesta că medicii greci au dreptate să cuvânteze așa cum v-am aratat adineauri. Dar Zamolxis regele nostru care este un zeu ne spune că după cum nu trebuie să încercăm a îngrijii ochii fără să ținem seama de cap, nici capul nu poate fi îngrijit fără a se ține seama de corp, tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului împreună cu sufletul și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli: anume pentru că ei nu cunosc întregul pe care-l au de îngrijit. Dacă acest întreg este bolnav partea nu poate fi sănătoasă. Căci zicea el toate lucrurile bune și rele- pentru corp în întregul său vin de la suflet și de acolo curg (ca dintr-un izvor)ca de la cap, la ochi. Trebuie deci-mai ales și în primul rând să tămăduim izvorul răului, ca să se poată bucura de sănătate capul și restul trupului. Prietene zicea el sufletul se vindecă cu descântece. Aceste descântece sunt vorbele frumoase care fac să se nască în suflete înțelepciunea. Odată ivită aceasta și dacă stăruie, este ușor să se bucure de sănătate și capul și trupul. Când mă învăța leacul și descântecele spunea: Să nu te înduplece nimeni să-i tămăduiești capul cu acest leac, dacă nu-ți încredințează mai întâi sufletul, ca să îl tămăduiești cu ajutorul descântecului.Iar acum cea mai mare greșală a oamenilor: ca unii medici să caute în chip deosebit o vindecare sau cealaltă (a sufletului și a trupului). Și mă povățuia foarte stăruitor să nu mă las înduplecat de nimeni-oricât de bogat , dintr-un neam ales sau oricât de frumos ar fi-să fac altfel. Deci eu, pentru că i-am jurat și sunt nevoit să îi dau ascultare, îi voi da întradevăr ascultare.Și dacă vrei-potrivit poveștelor străinului- să-mi încredințezi mai întâi sufletul tău, pentru a-l vrăji cu descântecele tracului, îți voi da și leacul pentru cap, Dacă nu , nu-ți pot ajuta cu nimic, scumpe Carmide.[3] [3] G.D. Iscriu apud. Platon, Carmide. Un ritual de exorcizare și vindecare era și mai este și astăzi jocul călușului. Călușarii daci se mișcau într-o horă rapidă și ritmată muzical imitând un zeu cabalin care tropăie și dansează acrobatic. Dansul numit căluș, căluș sau călucean a fost legat de un străvechi cult solar și utilizat în special în terapia bolnavilor. Prin acest dans se protejează oamenii dar și vitele sau recoltele de acțiunea puterilor malefice.

Din informațiile aflate de Herodot de la grecii din Helespont și din jurul Mării Negre se desprinde ideea că Zamolxis a fost un ucenic sau un sclav al marelui filosof Pitagora!? După ce a fost eliberat din serviciu acesta s-ar fi întors în țară bogat și înțelept: „*Apoi câștigându-și și libertatea, ar fi dobândit avuție multă, și dobândind avere s-a întors bogat printre ai lui. Cum tracia duceau o viață de sărăcie cruntă și erau lipsiți de învățătură, Zamolxis acesta a pus să i se clădească o sală de primire unde îi găzduia pe cetățenii de frunte; în timpul ospetelor, îi învăța că nici el nici oaspeții lui și nici urmașii acestora în veac nu vor muri, ci se vor muta numai într-un loc unde trăind de-a pururea, vor avea parte de toate bunătățile. În tot timpul cât își ospăta oaspeții și le cuvânta astfel, pusesese să i se facă o locuință sub pământ. Când locuința îi fu gata, se făcu nevăzut din mijlocul tracilor,unde stătu ascuns vreme de trei ani. Tracia fură cuprinși de părere de rău după el și-l jeliră ca pe un mort. În al patrulea an el se ivi însă iarăși în fața tracilor și așa îi făcu Zamolxis să creadă în toate spusele lui. Iată ce povestesc (elevii că ar fi făcut el. Cât despre mine, nici nu pun la îndoială nici nu cred pe deplin cele ce se spun despre el și locuința lui de sub pământ; de altfel socot că acest Zamolxis a trăit cu mult înaintea lui Pithagoras. Fie că Zamolxis n-a fost decât un om, fie c-o fi fost, întradevăr vreun zeu de prin părțile Geției eu îl las cu bine*”. Prin urmare, mărturiile pe care le avem noi de la greci, în legătură cu imortalitatea acestei ființe umane, nu sunt în legătură cu Zamolxis Zeul Suprem ci cu Zamolxis Marele Preot, ridicat la rang de zeu despre care se știe că trăiește solitar pe vârful muntelui! Deci nu suntem în stare de subordonare spirituală deoarece, așa cum afirmă chiar Herodot, nu avea cum să

se întâmpla așa: „socot că acest Zamolxis a trăit cu mult înaintea lui Pitagoras”. În plus cultul pitagoreician cu extracție din misterii la care face referire Herodot nu permitea consumul de carne (acolo era zonă caldă mediteraneană) ceea ce la geto-daci nu era cazul deoarece nu se putea aplica consumul strict de vegetale, în clima aspră cu ierni lungi și grele a Daciei acelor timpuri. Probabil că preoții și asceții geto-daci nu consumau carne pentru a avea o iluminare, o viziune clară asupra vieții, dar pentru getodacii trăitori în munți care munceau foarte mult, acest aspect religios al interdicției la consumul de carne s-a dovedit a fi imposibil de aplicat.

Credința dacilor era în continuitatea vieții peste neființă. În imortalitate. Herodot explică astfel: *„credința lor este că ei nu mor, ci că cel care piere se duce la Zamolxis -divinitatea lor- pe care unii îl cred același cu Gebeleizis”*. Sigur că geto-dacii erau politeiști, ei credeau la început în Gebeleizis zeul tunetelor și fulgerelor pe care mai târziu l-au asimilat cu Zamolxis. O altă divinitate era Bendis zeita lunii și farmecelor; Derzis era zeu vigorii și sănătății; Kandaon era zeul războiului (echivalentul lui Ares la greci); Dabatopienos zeul metalurgiei; Eitiosaros etc. (Sursa Net) Dacii nu erau însă întotdeauna foarte obedienți față de puterile cerești *„Când tună și fulgeră, tracia despre care este vorba trag cu săgețile în sus, spre cer, și își amenință zeul, căci ei nu recunosc vreun al zeu decât al lor”* ne spune Herodot. Totuși după cum ne arată Mircea Eliade, Herodot nu prea a înțeles ritualul. Dacii nu își amenințau zeul. Dacii trăgeau cu săgeți să își apere Zeul Luminos și Strălucitor de puterile întunericului întruchipate de norii urâți și întunecați care luau pe cer forme demoniace. Pentru a păstra comunicarea cu zeul lor geto-dacii alegeau la 4 ani un sol de vază pe care îl trimiteau la Zamolxis. Această călătorie spre cer era posibilă doar prin sacrificiul celui ales pentru această cinste.

Clemens din Alexandria ne descrie ritualul trimiterii acestui mesager în lucrarea „Covoarele”: *„Geții, un neam barbar care a gustat și el din filosofie aleg în fiecare an un sol pentru a-l trimite semizeului Zamolxis. Zamolxis a fost unul din apropiații lui Pitagora. Așadar este înjunghiat cel socotit cel mai vrednic dintre cei care se îndeletnicesc cu filosofia, cei care nu sunt aleși se mâhnesc amarnic spunând că au fost lipsiți de un prilej fericit”*. Părintele istoriei, Herodot ne pomenește și el acest sacrificiu uman ce avea loc la 4 ani odată și care era menit să comunice zeului *„ce doresc în fiecare împrejurare”*. Câțiva bărbați țineau cu vârful în sus trei sulite și cel desemnat prin tragere la sorti era aruncat în aer; căzând el era străpuns de vârfurile acestor sulite. Dacă acesta moare ei sunt mulțumiți deoarece consideră că zeul le este binevoitor iar dacă nu, îl insultă pe sol socotindu-l pe acela un om ticălos. Apoi reiau ritualul și trimit altul după ce i se dau și acestuia însărcinări pentru întâlnirea cu Zamolxis.

Preoții daci sunt pomeniți în cronici sub trei denumiri: kapnobatai, polistai și ktistai. Kapnobatai însemna „cei care umblă prin nori”. Erau denumiți așa deoarece acești preoți erau asceți care trăiau pe vârfurile înalte ce erau mereu acoperite de nori și ceață, realizând contactul cu zeii. Polistai (Polis-cetate, oraș) se tălmăcește prin „întemeietorii de orașe” ceea ce ar putea însemna că această castă preoțească ar putea fi învățători, constructori, arhitecți. Ktistaii, „întemeietorii de neam”, ar putea fi casta preoților, ce practicau psihologia, meditația, medicina, profilaxia și sănătatea poporului. De asemenea acestor preoți li se predica curajul încă de mici și mai târziu participau activ la lupte, unde însuflețeau ostașii și ajutau pe cei răniți. Marele Preot Vezina fiind un exemplu în acest sens era prezent întotdeauna pe câmpul de luptă. Regii erau de asemenea erau inițiați și puteau oficia în templele și altarele Daciei având și rolul de mari preoți. Psihologia geto-dacilor se spune că dovedea un caracter duplicitar și versatil în relațiile cu străinii și uneori chiar între ei, dar cum ar fi putut fi altfel

când luptele pentru unitate și apărarea ființei poporului dac nu conteneau nici măcar câteva luni: Instinctul lor era de fiară încolțită, comportamentul zilnic mereu era ridicat la nivelul de supraviețuire. Un cronicar dușman, thesaliotul Kekaumenos (ce nume, nu sună de loc bine în dacoromână, chiar miroase...) scria mai târziu, batjocorindu-ne, în lucrarea „Sfaturi și Povestiri”: *„Să știți de la mine voi și ai voștri că al valachilor neam este necredincios la culme și stricat, nici lui Dumnezeu ținându-i credință dreaptă, nici împăratului, nici rudei sau amicului, ci silindu-se a-i amăgi pe toți. Mari mincinoși și tâlhari vestiți, ei sunt pururea gata a jura prietenilor, cele mai grozave jurăminte, și a le călca cu ușurință; făcând frații de cruce (d.Hr.) și cumetrii, meșteri în a înșela în ele pe proști. Ei sunt așa numiții daci și bessii. Niciodată n-au fost ei cu credință nici chiar vechilor împărați ai romanilor”*. Se observă aici talentul acestui grec dezinformator la nivel istoric, care amestecă adevărul cu minciuna pentru a o pune credibil în circulație. Licheaua se tânguie de fapt că nu și-a găsit proștii pe care să-i înșele el și ai lui așa cum procedase cu sute de ani în urmă un „celebru” compatriot de-al lui, numitul Bicilis, un grec vagabond (blestemat să-i fie numele în veci - n.a), secretar al Regelui Decebal Diurpaneus pe care îl trădase fără nici problemă de conștiință, la asediul Sarmisegetusei deoarece îi știuse secretele strategice. Sau identic, mai înainte în timp, cum tot un sfetnic grec care se insinuase în curtea Regelui Dapix după ce le-a aflat tainele organizării militare i-a vândut pe daci generalului roman Crassus care bineînțeles că i-a anihilat militar. Dapix și căpeteniile și-au luat viața după tradiție pentru a nu cădea în sclavie așa cum peste timp avea să procedeze și Decebal Diurpaneus.

În scurte cuvinte psihologia geto-dacilor era aceasta: „popor de păstori cu o adâncă religiozitate față de credința în nemurirea sufletului, viteaz și crud fără seamăn, cumpătat, disprețuitor de moarte, cu o voință puternică, și o minte ageră deschisă și vioaie. Ei întruneau pe lângă aceste însușiri, o viclenie, o fățărnicie, o dublicitate renumite în toată lumea veche” (D. Drăghicescu, 2003). Era foarte normal să aibă un astfel de comportament extrem întrucât de sute de ani erau amenințați zilnic cu anihilarea sau cu robia - n.a. Și dacă stăm să ne gândim cu cine erau dacii dublicitari? Cu grecii ? I-auziți ce spune Vergiliu în Eneida citându-l pe Marele Preot Lacon din Troia: *„Nu aveți încredere în cal, troienilor! Orice ar fi, mă tem de greci chiar și atunci când oferă cadouri”*. Adică ce voia să spună preotul troian ? Adică cum că nu ar fi tocmai onorabili acei greci antici la care face trimitere”. Uuuu, groaznic, ce urât să clevețești. Totuși Grecia este leagănul civilizației europene (Doar ei aveau să ne trimită mai târziu „domnitorii” din mahalaua Fanarului!). Sau cu cine ar fi trebuit să fie sinceri și cinstiți geto-dacii ? Cu fiara romană care pentru lux și bogăție nemuncită amenința să înghită întreaga lume antică? Mircea Bălan, un respectat autor contemporan explică opiniile unor istorici ai aceluși timp cu privire la această chestiune: „Giovani Bovio considera firea romanilor violentă, temperamentul coleric, iar caracterul perfid și viclean” și mai departe „Înzestrați cu geniul politic (noi astăzi știm bine ce este aia n.a.), sacrificând individul în favoarea statului, romanii nu erau străini de trădare în toate compartimentele existenței”.

Aaaau, ce înseamnă asta?, că și ei romanii erau tot cu asasinatul, cu prosteala națiunilor, cu șmenul politic? Dar să ascultăm cuvintele domnului Bălan ce fac trimitere la opinia istoricului logurta la adresa Romei *„Oraș corupt, oraș de vânzare nu-ți lipsește decât cumpărătorul”*. Vaaaai da nu se poote, da nici nu puteam să cred așa ceva dacă nu citeam! Bine că ne-a lămurit istoricul ăsta roman cu nume de iaurt de fructe, cât de sfioși erau romanii (cam cât niște sabine răpite de mai multe ori într-o săptămână - n.a.) „...Ei sunt romani! Și ce mai sunt?! Nu ei, ci de-ar veni Cel-sfânt,/ Zamolxe, c-un întreg popor/ De zei, i-am întreba: ce vor?! Și nu le-am da nici lor pământ/ Căci ei au cerul lor!

- *Va urma* -

Revista „Art-Emis” numerele dein 30 martie și 10 aprilie 2014

DISCLAIMER:

Toate părerile, punctele de vedere, afirmațiile, atitudinile și detaliile informative reprezintă angajarea fiecărui autor în parte. Portalul nostru nu își însușește responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate. Fiecare link și articol pe care îl prezentăm are propriul copyright © și răspundere personală pentru conținut.